

СВЕТОСЛАВ МИНКОВ
СНЕЖНИЯТ ЧОВЕК И
ВРАБЧЕТО

chitanka.info

Имаше едно врабче, което чуруликаше от сутрин до вечер в градината на една къща и беше много щастливо. Подскачаше то безгрижно по клоните на големите стари дървета, пееше си весели песнички, а щом огладнееше, слизаше на земята и скок-подскок, скок-подскок — отиваше при курника и все намираше там по някое ечемичено зрънце.

А в курника живееха четири кокошки и един петел. Едната кокошка беше бяла, другата — жълта, третата — сива, четвъртата — черна. Петелът пък беше шарен и имаше голям червен гребен и остри шипове, от които се бояха всички съседски петли. Сутрин, когато стопаните на къщата още спяха, той се качваше на стобора, изпляскваше с криле и се провикваше:

— Ку-ку-ри-гу-у-у!

Тогава сънливците отваряха очи, ставаха от леглата си и се залавяха за работа. Както виждате, тоя петел с пълно право можеше да се нарече будилник, макар че нямаше нито стрелки, нито звънче и не беше купен от часовникар, а се беше излюпил от обикновено кокоше яйце.

Когато жълтата кокошка съглеждаше врабчето, че се върти около курника и търси храна, тя настръхваше цяла от гняв и казваше сърдито на другите кокошки:

— Не мога да търпя вече тоя готованко! Гледайте го: нищо не работи, а само яде!

— Ами — отвръщаше бялата кокошка. — И отгоре на туй го рисуват по букварите на децата, като че кой знае какво е направил!

— Не, ако това продължава така, аз ще престана да снасям яйца! — заканваше се сивата кокошка.

— И аз също! — добавяше черната.

— Стига де! — намесваше се тогава петелът. — Я си свивайте опашките, че зло ще патите! Да не мислите, че наш врабчо се е родил само да яде. Ами ако го нямаше него, кой щеше да чисти дърветата от гъсеници, а?

— Брей, голяма работа! — викваха в един глас и четирите кокошки и се разкудкудякваха тъй силно, че петелът изгубваше търпение, спущаше се отгоре им и почваше да им скубе перушината.

Но малкото врабче не разбираше езика на кокошките и затова продължаваше да обикаля курника и да кълве спокойно поръсените по

земята ечемичени зрънца.

Една нощ заваля сняг и цялата земя се покри с дебела снежна пелена. Дърветата побеляха като големи захарни букети, малките къщици се сгушиха още повече и по стъклата на прозорците им заблестяха звездички от скреж.

На сутринта врабчето изскочи из своето скривалище под стряхата на къщата и кацна върху стобора.

— У-у-у, че люта зима! — рече то и настръхна цяло от студ.

А бялата кокошка, която беше току-що станала от сън и бе надникнала за миг през вратичката на курника да види какво е времето, закудкудяка радостно, сетне легна веднага в сламата и снесе едно яйце. Тя помисли, че земята е побеляла от нейната перушина, и тая мисъл я наду като пуйка.

— Бягайте! Не се допирайте до мен! — говореше тя на своите другарки, а те се изсмяха тихо и не казаха нищо.

Само черната кокошка въздъхна дълбоко и от очите ѝ покапаха сълзи. Мъчно ѝ беше, че земята не е покрита с нейната перушина.

След малко в градината дойде едно хубаво момиченце с черни очички и с румено личице.

— Бате ще ми направи снежен човек! — извика то и запляска весело с ръце.

И наистина неговият брат затъркаля по земята една снежна топка, която започна да става все по-голяма и по-голяма, докато найсетне се превърна в чуден снежен човек с дълга метла в ръка, с червен нос от морков и с два черни въглена вместо очи. Цял ден малкото момиченце скачаше около снежния човек и му се радваше.

Ала ето че настъпи вечерта и къщата заспа дълбок сън. Заспаха и кокошките в курника.

Само малкото бедно врабче стоеше още будно, защото не беше яло от сутринта. Снегът бе засипал ечемичените зрънца, а другаде храна не можеше да се намери. Когато ясният месец изгря на небето, врабчето излезе изпод стряхата и кацна върху рамото на снежния човек.

— Хей, приятелю, я се махай оттук, че ако дигна метлата, знаеш ли! — извика снежният човек и черните въглени на лицето му светнаха също като човешки очи.

— Ти не можеш да дигнеш метлата, защото не си истински човек — изцвъртя гладната птичка.

— Не съм истински човек ли! Кой ти каза това?

— Аз видях, когато те направиха от сняг — отвърна врабчето. — Недей ми се сърди, моля ти се! Аз няма да ти сторя никакво зло. Ще постоя малко на рамото ти и пак ще си хвъркна. Дойдох само да ти се оплача, че днес не съм клъвнало нито трохичка, а на кокошките дадох цяла паница с царевична каша.

Сърцето на снежния човек се сви от болка. Той съжали бедната птичка, която трепереше от студ на рамото му, изкашля се тихо и рече:

— Много ли си гладен, врабчо?

— Ох! — въздъхна врабчето. — Умирам от глад!

— Знаеш ли що? — каза снежният човек. — Я вземи, че си клъвни от носа ми, той е от морков. Все ще се заситиш малко. Само внимавай да не ми изядеш целия нос.

— Колко си добър! — изчурулика радостно гладната птичка и скочи върху дръжката на метлата. Протегна мъничката си главица и закълва лакомо вкусния морков.

— Ех, да знаеш колко хубаво е в небесните висини! — рече замислено снежният човек. — Всички тия снежинки, от които съм направен сега, бяха малки дъждовни капчици. Когато се отрониха от облаците, те блестяха като елмазени зрънца, но после дъждовните капчици замръзнаха, залепваха се една о друга и се превръщаха в големи снежни парцали...

„Колко сладък морков!“ — мислеше си врабчето, без да слуша какво му говори снежният човек. То беше изяло вече върха на носа му и продължаваше да кълве нататък, когато изведнъж го сепна писклив глас:

— Ей-ей, какво правиш? Стига ти толкова! Ще ме оставиш без нос!

И малкото врабче престана да яде, целуна снежния човек по челото и кацна отново на рамото му.

— Благодаря ти много! — каза то. — Ако не беше ти, аз щях да умра от глад.

— Хайде сега върви да спиш! — рече снежният човек.

— Лека нощ! — извика врабчето и отлетя под стряхата.

Така малката сива птичка и снежният човек станаха приятели. Всяка вечер врабчето кацваше върху дръжката на метлата. Неговият снежен приятел му разказваше за чудния живот в небесните висини, а то кълвеше сладкия морков и си мислеше, че и животът на земята не ще бъде лош, ако не е толкова студено.

Разбира се, всяко нещо си има край. Затова и морковът най-сетне се свърши и снежният човек остана без нос. Ала братът на малкото момиченце забодде в лицето му друг морков, още по-голям и по-сладък от първия.

После — трети, четвърти, пети, шести. Врабчето ядеше и не се шегуваше.

Минаха много дни. Една сутрин слънцето блесна на небето и снегът започна да се топи под горещите му лъчи. Метлата падна от ръцете на снежния човек, сетне паднаха и самите му ръце, търкулна се и главата му с двата въглена и с късчето морков, което беше неговият последен, десети нос. Земята просмука разтопения сняг и от снежния човек не остана нищо.

Само там, където се стопи неговото бяло добро сърце, цъфнаха веднага три чудни малки кокичета.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.